

Ο ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΔΡΟΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΟΛΑΣΗ

Σαν να έχει πληθύνει ασφυκτικά το πατριωτικό δηλητήριο τελευταία, δε νομίζετε; Και δεν εννοούμε τόσο το κιτσαριό με τις σημαίες και τις εθνικές εορτές, ούτε τις σβάστικες στους τοίχους. Εννοούμε τις συνεχόμενες εκκλήσεις να συμμορφωθούμε και να χειροκροτάμε την πολεμική προετοιμασία του ελληνικού κράτους, με χίλιους πιθανούς τρόπους.

Η κατάσταση αυτή μπορεί να είναι ζοφερή αλλά δεν είναι ανεξήγητη και ουρανοκατέβατη. Η Ελλάδα συμμετέχει όλο και περισσότερο στα πεδία ενός παγκόσμιου πολέμου που, αν και δεν έχει κηρυχθεί επίσημα, συμβαίνει μπροστά στα μάτια μας εδώ και χρόνια. Παίρνει θέση στις εμπορικές και στρατιωτικές συγκρούσεις, έχοντας ένα ιμπεριαλιστικό σχέδιο παρέμβασης από την Ουκρανία μέχρι την Υποσαχάρια Αφρική. Το σχέδιό αυτό έχει ως πρωταρχικό στόχο την ανάσχεση της Τουρκίας, όμως γίνεται πιο περίπλοκο και φονικό όσο το ελληνικό κράτος εμπλέκεται σε διάφορα θερμά μέτωπα, καθώς εκεί συναντά τα συμφέροντα άλλων κρατών, μικρών ή μεγάλων. Είναι ένα σχέδιο που περιλαμβάνει διπλωματικές αποστολές, στρατιωτική παρουσία, αποστολή όπλων, κατασκοπεία, αλλά και φαινομενικά αθώα μέσα όπως δίκτυα ενέργειας, εκπαιδευτικά ιδρύματα, "ανθρωπιστικές" αποστολές.

Εμείς, η πολυεθνική εργατική τάξη, ερχόμαστε αντιμέτωποι με την πολεμική προετοιμασία όπως αυτή εκδηλώνεται στο εσωτερικό της χώρας. Η πιο ευδιάκριτη όψη της είναι οι τεράστιες δαπάνες για γκάνια και high-tech φονικές μηχανές. Εξίσου ευδιάκριτο είναι το που βρίσκουν τα λεφτά που επενδύουν στα όπλα: ο πληθωρισμός, που μας έγινε πλέον συνήθεια, ψειρίζει το μισθό μας και γεμίζει τα ταμεία, ιδιωτικά και κρατικά (μέσω

ΦΠΑ). Με απλά λόγια, μας αναγκάζουν να πληρώσουμε από τις τσέπες μας τα μέσα αυτοκαταστροφής μας και ζητάνε να λέμε κι ευχαριστώ.

Με το νέο φρούτο που λέγεται "επανεξοπλισμός της Ευρώπης", τα ελληνικά αφεντικά στριμώχνονται ποιος θα χωθεί πρώτος στις νέες δουλειές ύψους 800 δις ευρώ. Αν το θέσουμε με οικονομικούς όρους, ωθούν τις πλεονάζουσες και άκαρπες παραγωγικές τους δυνατότητες στην παραγωγή μαζικού θανάτου. Ας το πούμε και με τα λόγια της καθημερινής μας εμπειρίας: τα αφεντικά ξεκίνησαν να παράγουν drones, ραντάρ, βλήματα και στρατιωτικό λογισμικό μέσα στις πόλεις και τις γειτονιές μας, με την βοήθεια των πανεπιστημίων στα οποία σπουδάζουμε. Π.χ. γιγάντιο εργοστάσιο της εταιρείας EODH DYNAMICS, που θα παράγει τανκς και συστήματα χερσαίας άμυνας, πρόκειται να εγκατασταθεί στο Λάκκωμα, 25 χιλιόμετρα έξω από την Θεσσαλονίκη. Το παρουσιάζουν σαν ευκαιρία ανάπτυξης, αύξησης της εξειδικευμένης απασχόλησης και βελτίωσης του βιοτικού επιπέδου μας. Εμείς, από την άλλη, όταν ακούμε για "βελτίωση του βιοτικού επιπέδου", έχουμε την στοιχειώδη συλλογική ευφυΐα να σκεφτούμε πως εννοούν γενικευμένο μακελειό.

Στο ίδιο πλαίσιο κινείται και η αναδιάρθρωση της στρατιωτικής θητείας. Προαναγγέλλουν αυστηροποίηση της διαδικασίας απαλλαγής με 15, "εθελοντική" στράτευση γυναικών, "κατάρτιση" φαντάρων μέσω άμισθης εργασίας, διεύρυνση του θεσμού της εφεδρείας. Δηλαδή πιο πολλοί

**NO WAR BUT
CLASS WAR**

φαντάροι (πλέον και φανταρίνες), για πιο πολύ καιρό, με πιο πολλή αγγαρεία. Και να μην ξεχνάμε πως για τα παιδιά μεταναστών, εκβιαστική προϋπόθεση για να λάβουν την ελληνική ταυτότητα είναι να πάνε φαντάροι. Που να τελειώσει και η περίοδος "ειρήνης"!

Βέβαια, ο милитарισμός δεν είναι μόνο χακί στολές και τανκς. Η οικονομική, τεχνική και κοινωνική προετοιμασία του ελληνικού κράτους για πόλεμο πηγαίνει χέρι - χέρι με τις αστυνομικές επιχειρήσεις που μας περικυκλώνουν.

Η πιο χαρακτηριστική και βάνουση περίπτωση είναι η αντιμετώπιση των μεταναστών και των μεταναστριών εδώ και 30 χρόνια. Ένα σύστημα που περιλαμβάνει δομές (μπάτσοι, λιμενικό, στρατόπεδα συγκέντρωσης, ΜΚΟ, επιτροπές ρατσιστών κατοίκων, κοκ) και τεχνογνωσία (δολοφονίες, φυλάκιση, σύνδεση με τα κάτεργα της μαύρης εργασίας), έχει φροντίσει ώστε το χαμηλότερο στρώμα της εργατικής τάξης να ζει σε συνθήκες ακραίας εκμετάλλευσης. Όμως δεν κάνουν μόνο αυτό. Πάνω στις πλάτες των μεταναστών εργατών στήνεται ένα κομμάτι του σχεδίου πολεμικής ετοιμότητας: οι Ένοπλες Δυνάμεις και τα Σώματα Ασφαλείας λαμβάνουν ευρωπαϊκό χρήμα για εξοπλισμούς: ένα σύνολο συμφερόντων αρθρώνονται γύρω τους, από εταιρείες-κολοσσούς μέχρι ρουφιάνους μικροαστούς μαγαζατορες: όλοι εξοικειώνονται με την ιδέα ότι το να κονομάς από τον εγκλεισμό και τον θάνατο είναι καλή φάση και δεν έχει συνέπειες: μαθαίνουν ότι μπορούν να ωρύνονται στα κανάλια για την "εγκληματικότητα" και να εννοούν ότι θέλουν περισσότερη κρατική ενίσχυση: δηλαδή μαθαίνουν να πατούν μεθοδικά επί πτωμάτων. Δεν τα λες και άσχετα με τον πόλεμο όλα αυτά!

Επιπλέον, τα τελευταία χρόνια είδαμε πολλές μπατασικές καινοτομίες που άπλωσαν το δίχτυ του ελέγχου στο σύνολο της εργατικής τάξης. Οι επιχειρήσεις αυτές συνήθως κρύβονται πίσω από συσκοτιστικές ονομασίες: "μέτρα αντιμετώπισης της πανδημίας", "οπαδική βία", "εγκληματικότητα ανηλίκων", "καθαρισμός δημοσίου χώρου", κοκ. Όσος ιδεολογικός πρόλογος κι αν τα συνοδεύει, αυτά τα σχέδια σημαίνουν περισσότερη πειθαρχία,

χία, περισσότερους μπάτσους, καθώς και άλλες ειδικότερες δημοσίων υπαλλήλων που συμπληρώνουν την δουλειά των μπάτσων. Στοχοποιούν τα παιδιά του τελευταίου θρανίου και των ΕΠΑΛ, τους τύπους στα πέταλα των γηπέδων, τα αλάνια που αράζουν σε πλατείες, που βάφουν και βανδαλίζουν τοίχους, με λίγα λόγια όποιον και όποια δεν έχει φράγκα και δεν τα πάει καλά με το κράτος. Γιατί πολύ απλά δεν γίνεται, σε καιρούς παγκόσμιου πολέμου, να αφήσουν την εργατική τάξη να κάνει ότι γουστάρει. Για κάθε έναν που πολεμάει, χρειάζονται άλλοι δέκα να δουλεύουν, να καταναλώνουν ελάχιστα και να μην λένε κουβέντα.

Αυτά και άλλα τόσα πέφτουν, λοιπόν, στις πλάτες μας. Και για να είμαστε ειλικρινείς, δεν μας βρίσκουν με το μαχαίρι του ταξικού πολέμου στα δόντια. Τα κομματόσκυλα της αριστεράς - μαζί με τις οργανωτικές μας αδυναμίες - έχουν φροντίσει να μην πατάμε γερά στα πόδια μας. Όμως δεν γίνεται να κάτσουμε να κοιτάμε ευλαβικά τον όλεθρο.

Έχουμε μια συλλογική φωνή, που μπορεί να μην κάνει προς το παρόν πάταγο, αλλά τους δημιουργεί προβλήματα. Η συλλογική μας φωνή είναι οι αυτόνομες ομάδες και οι antifa πυρήνες στις γειτονιές μας. Το antifa είναι ο τρόπος μας να δημιουργούμε κοινές απόψεις και να δίνουμε μάχη για τον δημόσιο χώρο. Πρέπει να φροντίσουμε ώστε αυτές οι απόψεις να φτάσουν σε κάθε άκρη της πόλης, και να τους τρίψουμε στα μούτρα ότι δεν παίζουν μπάλα μόνοι τους. Στα δύσκολα χρόνια που έρχονται, να φωνάξουμε δυνατά προς όλες τις κατευθύνσεις τα εξής:

- Άντρες, γυναίκες ή όπως αλλιώς αισθανόμαστε, δεν πάμε στον στρατό ούτε για πλάκα.
- Λουφάρουμε όσο περισσότερο γίνεται στην δουλειά. Η χαμηλή παραγωγικότητα μειώνει έμμεσα τις δυνατότητες της πολεμικής μηχανής να την φτάσουμε στα τάρταρα!
- Δεν δουλεύουμε για την πολεμική βιομηχα-

νία. Δεν ανεχόμαστε να παράγονται φονικοί εξοπλισμοί στις πόλεις και στις γειτονιές μας.

- Δεν υπακούμε στους μπάτσους και τους ειδικούς κάθε είδους. Δεν γινόμαστε ρουφιάνοι.
- Κάνουμε τα εθνικά να το βουλώσουν με όποιο τρόπο χρειαστεί.
- Τα εθνικά συμφέροντα δεν είναι δικά μας αλλά των αφεντικών μας.
- Το ελληνικό κράτος δεν είναι ούτε μικρό, ούτε ανίκανο, ούτε εξαρτημένο πιόνι των μεγάλων δυνάμεων. Είναι ένα φονικό ιμπεριαλιστικό κράτος.
- Ο εχθρός μας είναι εδώ, έχει γαλανόλευκα χρώματα και εθνόσημο. Πρέπει να παλέψουμε για την ήττα του, είναι ζήτημα επιβίωσης.

ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΑΞΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΜΟΣ

